

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3690/2024
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог „Unior components“ доо из Крагујевца, чији је пуномоћник Милан Думић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ханжек адвокат из ..., ради накнаде штете по тужби и утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 203/24 од 24.08.2024. године у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 203/24 од 24.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозовљена ревизија тужиоца – противтуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 203/24 од 24.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 160/22 од 21.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу плати према три уговора о стручном оспособљавању, чији су бројеви и датуми наведени у том ставу изреке, на име накнаде штете по 353.809,80 динара са каматом од доспећа сваког износа накнаде па до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је захтев туженог – противтужиоца и утврђено да су три уговора о стручном оспособљавању, чији су називи и датуми закључења наведени у том ставу изреке, сви закључени између тужиоца – противтуженог и туженог – противтужиоца ништави и да не производе правно дејство, што је тужилац – противтужени дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 339.324,60 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 203/24 од 24.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца – противтуженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог – противтужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева је накнада материјалне штете коју је тужилац према својим наводима као послодавац претрпео због тога што тужени као запослени није остао на раду код тужиоца у времену уговореном по три уговора о стручном оспособљавању закључена током трајања радног односа, које трошкове оспособљавања је сносио тужилац, а којим уговорима је предвиђено да је запослени дужан да остане у радном односу код послодавца пет година од дана окончања обуке, односно од дана закључења уговора о обуци и обавеза запосленог да послодавцу као накнаду штете плати износ од 3.000 евра у динарској противвредности према курсу НБС на дан уплате, у року од 30 дана од дана престанка радног односа у случају да је пре истека наведеног рока запосленом радни однос престао, између осталог отказом од стране запосленог. Тужени је пре истека уговорених рокова отказао уговор о раду. Предмет противтужбеног захтева је утврђење ништавости уговора о стручном оспособљавању којима је уговорена санкција у виду уговорне казне уколико запосленом радни однос код тужиоца престане пре истека уговорених рокова из три уговора о стручном оспособљавању. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиоца – противтуженог као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови о тужбеном и противтужбеном захтеву одлучили у свему у складу са материјалним правом – одредбом члана 49. Закона о раду, чија је садржина цитирана у нижестепеним пресудама, те су правилно оценили да су спорни уговори о стручном оспособљавању ништави, а да тужилац у овом спору не потражује накнаду стварне штете на коју би имао право сходно одредби члана 163. истог закона. Како су нижестепени судови правилно оценили да су уговори о стручном оспособљавању ништави, то је правилна и одлука о одбијању тужбеног захтева којим је тражена исплата уговорних казни које су њима уговорене. Тужилац - противтужени уз ревизију није доставио правноснажне одлуке којима је у истоветној или сличној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Тужбени захтев се односи на потраживање у новцу, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба у овом спору поднета је 09.02.2022. године, а вредност предмета спора по тужби је 1.061.429,40 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП, за изјављивање ревизије, то ревизија по тужбеном захтеву није дозвољена.

Противтужбени захтев се односи на ништавост уговора о стручном оспособљавању које су закључиле парничне странке као послодавац и запослени, а не на заснивање, постојање и престанак радног односа, због чега сходно одредби члана 441. ЗПП, ревизија у спору из радног односа по противтужбеном захтеву није дозвољена.

На основу изложеног, применом одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић